

Holocenińska historia ewolucji Bałtyku należy do jednych z najciekawszych i najbardziej fascynujących historii zmian środowiskowych w Europie. Kluczowe informacje o zmianach poziomu morza oraz wahaniach klimatycznych i związanych z nimi przemian środowiskowych były dotychczas wyszukiwane w nadmorskich jeziorach, torfowiskach i szerokim pasie barierowo-lagunowym południowego Bałtyku. Tylko nieliczne prace skupiły się na badaniach skalnych odcinków wybrzeży, które są przecież charakterystycznym element krajobrazu wysp bałtyckich od Bornholmu, przez Olandię, Gotlandię, Fårö, Hiiumeę, Saaremeę aż po tysiące wysepek Archipelagu Alandzkiego. Jedną z najbardziej spektakularnych form ukształtowania skalnych wybrzeży Morza Bałtyckiego są raukary, czyli grupy skalnych ostańców górujące nad wapiennymi platformami abrazyjnymi, rozciągającymi się wzdłuż wybrzeży Gotlandii i Fårö.

Wybrzeża raukarowe są jedną z głównych atrakcji turystycznych w Szwecji, a baśniowy skalny krajobraz, który wylania się wzdłuż wybrzeży północnej Gotlandii i jej siostrzanej wyspy Fårö był inspiracją dla wielu artystów, chociażby jednego z najwybitniejszych reżyserów w historii kinematografii – Ingmara Bergmana. Co ciekawe, to co ciekawiło turystów i ludzi kultury i sztuki, zostało pominięte przez geomorfologów i słynne formy nie doczekały się jeszcze wyjaśnienia ich powstania i przetrwania.

W projekcie **RAUK** zamierzamy zmierzyć się ich tajemniczą historią i wyjaśnić w jaki sposób setki wapiennych ostańców wykształciło się wzdłuż wylaniających się wybrzeży Gotlandii i Fårö oraz sprawdzić czy rzeźba tych skalnych form i otaczających je klifów i platform zawiera w sobie informację o szeregu zmian środowiskowych jakie zaszły w regionie bałtyckim w holocenie.